

รายงานสรุปผล

การจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน

เรื่อง การส่งเสริมคนพันโทชให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ

จัดทำโดย กรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ 20

สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
วันที่ 24 ก.ย. 2567
รับที่ 5096
เวลา 10.50 น.

รัฐมนตรี
ที่ 1398
วันที่ 19 ก.ย. 2567
เวลา 10.23 น.

สำนักงานรัฐมนตรี
รับที่ ๘๓๓๒
วันที่ ๑๙ ก.ย. ๒๕๖๗
เวลา ๑๖:๓๕ น.
2433

ที่ รง ๐๒๐๖/๑๒๕

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
เลขที่รับ 2888
วันที่ 30 ก.ย. 2567
เวลา 15.๓๐ น.

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ

ถนนมิตรไมตรี แขวงดินแดง กรุงเทพมหานคร 10110

๑๙ กันยายน ๒๕๖๗

รับที่ 125
วันที่ 19 ก.ย. 2567
เวลา 11.15 น.

เรื่อง รายงานข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน เรื่อง การส่งเสริมคนพหุโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน

จำนวน ๑ ฉบับ

ปลัดกระทรวง
เลขรับที่ ๘๓๐๗
วันที่ ๑๙ ก.ย. ๒๕๖๗
เวลา ๑๑.๑๙ น.

๑.ความเป็นมา

รายงานข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน เรื่อง การส่งเสริมคนพหุโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ เกิดจากกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐ ฝ่ายผู้ทรงคุณวุฒิ นำเสนอปัญหาคนล้นคุก และปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้พหุโทษ โดยมีสาเหตุจากการไม่สามารถหางานทำได้ อันเนื่องมาจากมีข้อจำกัดด้านคุณสมบัติที่เป็นลักษณะต้องห้าม กรรมการสภาที่ปรึกษาฯ จึงมีแนวคิดหากแก้ไขปัญหา อุปสรรค การเข้าถึงการมีงานทำของผู้พหุโทษได้ จะทำให้มีแรงงานในตลาดแรงงานเพิ่มขึ้น และช่วยลดปัญหาการขาดแคลนแรงงานได้ คณะกรรมการสภาที่ปรึกษาฯ จึงมีมติให้ตั้งคณะทำงาน เรื่อง การส่งเสริมคนพหุโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ มาทำการศึกษารณื่อดังกล่าว โดยมีขอบเขตการศึกษาจากกฎหมายที่มีการกำหนดลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพหรือการทำงานของผู้เคยต้องคำพิพากษาจำคุกไว้ จำนวน ๕ ฉบับ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องจำนวน ๑ ฉบับ โดยได้ทำการประชุมหารือร่วมกับผู้เกี่ยวข้อง จำนวน ๔ ครั้ง รวมทั้งค้นคว้าจากเอกสารงานวิจัย ฎีกา และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาฯ ได้เห็นชอบผลการศึกษาพร้อมทั้งให้เสนอรายงานข้อเสนอแนะเชิงนโยบายฯ ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ในการประชุมคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาฯ ครั้งที่ ๔/๒๕๖๗ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๗

๒. ผลการศึกษาและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รายงานข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน เรื่อง การส่งเสริมคนพหุโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ มีข้อค้นพบสำคัญเกิดจากการที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่จะประกอบอาชีพต้องได้รับใบอนุญาตทำงาน แต่มีเงื่อนไข ผู้ที่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเป็นลักษณะต้องห้ามที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตทำงานได้จนกว่าจะพ้นโทษมาแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ส่งผลให้ผู้พหุโทษไม่สามารถเข้าถึงการมีงานทำได้ ผลของการศึกษามีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงานสรุปได้ ดังนี้

๒.๑ พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘

เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการประมงพื้นบ้าน สภาที่ปรึกษาฯ มีความเห็นให้ยกเลิกการกำหนดระยะเวลาพ้นโทษ ในการออกใบอนุญาตในการประมงพื้นบ้าน เพราะประมงพื้นบ้านเป็นการทำประมงขนาดเล็ก เพื่อยังชีพ ไม่ได้ส่งผลต่อความปลอดภัยต่อสาธารณชน ทั้งนี้สภาที่ปรึกษาฯ ได้เสนอความเห็นดังกล่าว เพื่อประกอบการแก้ไข (ร่าง) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ... ไปยังกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา ร่าง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ก. การประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ... และกรมประมง แล้ว

ข้อเสนอแนะ ให้มีการติดตามความคืบหน้าจากการจัดทำความเห็นประกอบการแก้ไข ร่าง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ก. การประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ... จากกรมประมงต่อไป

(ฉบับที่ ๒) ๒.๒ พระราชบัญญัติ...

๒.๒ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘

เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ผลการศึกษายังมีความเห็นขัดแย้งกัน โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่าคุณสมบัติการเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่กำหนดไว้ในกฎหมายพื้นฐานความผิด และระยะเวลาพ้นโทษมีความเหมาะสมแล้ว ขณะที่กรรมการสภาที่ปรึกษาฯ เห็นว่า ในธุรกิจให้บริการรักษาความปลอดภัยตลาดแรงงานยังมีความต้องการอีกทั้งมีรูปแบบการให้บริการหลายประเภท มีการประกันภัยความเสียหายให้กับผู้ว่าจ้าง และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจการทำงานของพนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นประจำ ดังนั้นในบริการบางประเภทที่ไม่เกี่ยวข้องกับประชาชนจึงสามารถให้ผู้พ้นโทษทำงานได้

ข้อเสนอแนะ เสนอกรมการตำรวจ สภาผู้แทนราษฎร และกรมการกฤษฎีกา การยุติธรรมและการตำรวจ วุฒิสภา ทบพทวนคุณสมบัติอันเป็นลักษณะต้องห้าม การเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ทั้งด้านฐานความผิดและระยะเวลาพ้นโทษ

๒.๓ พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ. ๒๕๓๔

เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการอาชีพ ค้าของเก่า โดยเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ได้มุ่งควบคุมการค้าของเก่าที่เป็นการหาบเร่หรือผู้ที่นำของเก่าไปขายแก่ร้านค้า แต่กฎหมายมุ่งคุ้มครองการค้าของเก่าที่มีสถานที่ทำการค้า การออกใบอนุญาตค้าของเก่า จึงส่งผลกระทบต่อผู้พ้นโทษน้อยมาก เห็นควรให้ยุติการศึกษา

๒.๔ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการอาชีพเป็นผู้ประจำรถ มีความเห็นให้ยกเลิกการกำหนดระยะเวลาพ้นโทษในการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพการปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถ เพราะผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ประจำรถขนส่งเอกชนเป็นแรงงานที่มีความรู้ น้อย ไม่มีทางเลือกในการประกอบอาชีพ และงานไม่ได้มีการให้บริการประชาชนเป็นการสาธารณะมีการควบคุมโดยเอกชนที่เป็นผู้ประกอบการแล้ว

ข้อเสนอแนะ เสนอให้กรมการขนส่งทางบก ทบพทวนและยกเลิกการกำหนดระยะเวลาพ้นโทษในการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพการปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถ

๒.๕ พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการอาชีพขับซึ่รถสาธารณะ เห็นว่าการอนุญาตออกใบขับซึ่สาธารณะ นอกจากจะพิจารณาความผิดทางอาญาแล้ว ยังนำความผิดเกี่ยวกับรถยนต์ และอายุของผู้ขับซึ่มาพิจารณาด้วย มีการจำกัดสิทธิเสรีภาพที่มากเกินไป ซึ่งกรมการขนส่งมีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาฯ รับผิดชอบต่อตั้งคณะกรรมการพิจารณากฎหมาย

ข้อเสนอแนะ เสนอให้กรมการขนส่งทางบก ทบพทวนการอนุญาตออกใบขับซึ่รถสาธารณะ โดยให้กำหนดเฉพาะบางฐานความผิด และมีระยะเวลาพ้นโทษที่เหมาะสม

๒.๖ พระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๔

เกี่ยวข้องกับมาตรการจูงใจให้สถานประกอบการจ้างผู้พ้นโทษทำงาน โดยเห็นว่าการใช้สิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ ยังมีเงื่อนไขที่ไม่เหมาะสมและไม่จูงใจให้เกิดการจ้างงานคนพ้นโทษ

ข้อเสนอแนะ เสนอให้กรมสรรพากรทบทวนการใช้สิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ ดังนี้

(๑) ยกเลิกการนำระยะเวลาพ้นโทษมาเป็นเงื่อนไขสำหรับนายจ้างที่ประสงค์จ้างผู้พ้นโทษทำงาน (สิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ควรเกิดทุกครั้งที่มีการจ้างผู้พ้นโทษทำงานไม่ว่าจะพ้นโทษมานานเท่าใด)

(๒) ยกเลิกการกำหนดรอบระยะเวลาทางบัญชี สำหรับการใช้สิทธิยกเว้นภาษี ควรใช้คำว่าบังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เช่นเดียวกับการจ้างคนพิการเข้าทำงาน

๒.๗. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน อื่น ๆ

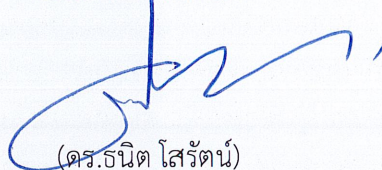
๒.๗.๑ เสนอให้กรมราชทัณฑ์ศึกษา และหาวิธีการรับรองความประพฤติผู้พ้นโทษ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนายจ้างในการจ้างผู้พ้นโทษทำงาน

๒.๗.๒ เสนอให้กรมการจัดหางาน และกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ศึกษาเพื่อหารูปแบบ การทำงานของผู้พ้นโทษที่เหมาะสม รวมถึงการแสวงหาความร่วมมือกับภาคเอกชน เพื่อส่งเสริมการมีงานทำให้กับ ผู้พ้นโทษเพิ่มมากขึ้น

รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบโปรดมอบหมายปลัดกระทรวงแรงงาน นำความเห็นของ คณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐ เสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.จিত สรรัตน์)

ประธานกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐

ที่ รง ๐๑๐๐.๒/๒๕๖๕

เรียน ปลัดกระทรวงแรงงาน

- มอช น.ร.ว. ศึกษาและขอ มอช อ.ท.น.ที่ ๑๖
รับ ๓๐/๖/

(นายพิพัฒน์ รัชกิจประการ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน
๒๓ ก.ย. ๒๕๖๕

ฝ่ายวิชาการ

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๓๒ ๑๐๑๓

โทรสาร ๐ ๒๒๔๘ ๒๕๗๐

E-mail : nldac.mol20@email.com

มอบ กองยุทธศาสตร์และแผนงาน

(นายไพโรจน์ โชติกเสถียร)

ปลัดกระทรวงแรงงาน

๓๐ ก.ย. ๒๕๖๕

น.
Dob.
8/26/25

การจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านแรงงาน
เรื่อง การส่งเสริมผู้พันโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ
โดย คณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐

๑. ความสำคัญและปัญหา

จากข้อมูลสถิติราชทัณฑ์ ของกรมราชทัณฑ์ ณ วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๖ ประเทศไทยมีนักโทษเด็ดขาดจำคุกอยู่ในเรือนจำ จำนวนทั้งสิ้น ๒๑๖,๑๓๘ คน^๑ ประมาณ ๑๖๕,๕๗๖ คน หรือร้อยละ ๗๖.๖๑ เป็นนักโทษในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ที่เหลืออีกร้อยละ ๒๓.๓๙ เป็นคดีอื่น ๆ รวมกัน และมีอายุอยู่ในช่วงวัยแรงงานที่ตลาดแรงงานต้องการ คืออายุ ๑๘ -๔๕ ปี รวมกันจำนวนถึง ๑๑๗,๐๘๑ คน^๒ หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๔.๑๖ จากผู้ต้องหาทั้งหมด โดยปัญหาสำคัญที่พบในปัจจุบัน คือ ปัญหาคนล้นคุก และปัญหาการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งจากการศึกษาจึงพบว่า สาเหตุประการหนึ่งมาจากเมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษกลับมาสู่สังคมแล้ว ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ อันเนื่องมาจากมีข้อจำกัดด้านคุณสมบัติที่เป็นลักษณะต้องห้าม ปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่มีการกำหนดลักษณะต้องห้ามในการประกอบอาชีพหรือการทำงานของผู้เคยต้องคำพิพากษาจำคุกไว้จำนวนมากถึง ๒๖ ฉบับ เป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงการประกอบอาชีพของผู้ที่พ้นโทษ ส่งผลทำให้มีผู้พ้นโทษจำนวนหนึ่งไม่มีทางเลือกต้องหันไปทำผิดกฎหมายและกลับเข้าสู่เรือนจำอีกครั้ง ซึ่งสถิติการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังปี ๒๕๖๕^๓ มีผู้พ้นโทษออกจากเรือนจำ จำนวนทั้งสิ้น ๑๖๐,๑๓๒ คน และประมาณ ๒๗,๔๔๖ คน หรือร้อยละ ๑๗.๑๔ มีการกระทำผิดซ้ำและกลับเข้าสู่เรือนจำตั้งแต่ปีแรกที่พ้นโทษ โดยคดีเกี่ยวกับยาเสพติดจะมีการกระทำผิดซ้ำและกลับเข้าสู่เรือนจำมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๖๔.๗๙ ขณะเดียวกันก็มีข้อมูลว่าปัจจุบันประเทศไทยมีแรงงานต่างด้าวทำงานอยู่ในสถานประกอบการ ทั่วประเทศมากถึง ๓.๕ ล้านคน ซึ่งมีความเสี่ยงต่อความมั่นคงของประเทศ กรรมการสภาที่ปรึกษาฯ จึงมีแนวคิดว่าควรนำผู้พ้นโทษมาทำงานเพื่อทดแทนแรงงานต่างด้าว ดังนั้นจึงได้ตั้งคณะทำงานขึ้นมาเพื่อศึกษาและจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ โดยเชื่อว่าหากลดเงื่อนไขทางกฎหมายที่เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงการประกอบอาชีพ นอกจากสร้างโอกาสการมีงานทำให้ผู้พ้นโทษไม่กระทำผิดซ้ำแล้วยังช่วยลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน อันเนื่องจากอัตราการเกิดของประชากรที่ลดลง และยังช่วยลดการพึ่งพิงแรงงานต่างด้าวที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปีจนอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติในอนาคตได้อีกด้วย

๒. ขอบเขตการศึกษา

ศึกษากฎหมายที่เป็นเงื่อนไข และอุปสรรค ต่อการส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เข้าถึงการมีงานทำ ประกอบด้วย

- ๑) พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘
- ๒) พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘
- ๓) พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ. ๒๕๗๔
- ๔) พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒
- ๕) พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

ที่มาข้อมูล เว็บไซต์กรมราชทัณฑ์

๑. http://www.correct.go.th/rt๑๐๓pdf/report_rt๑๐๓_pdf.php?date=๐๑-๑๒-๒๐๒๓

๒. http://www.correct.go.th/rt๑๐๓pdf/report_rt๑๐๓_pdf.php?date=๐๑-๑๒-๒๐๒๓

๓. <http://www.correct.go.th/recstats/index.php>

๓. ผลการศึกษา

จากการเก็บข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการประชุมหารือและสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จำนวน ๔ ครั้ง มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมประกอบด้วย กรมการขนส่งทางบก กรมราชทัณฑ์ กรมประมง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมการปกครอง กรมการจัดหางาน กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และสภาองค์การนายจ้างผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมไทย และมาจากการรวบรวมข้อมูลเอกสารงานวิจัย ฎีกา และระเบียบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีข้อค้นพบว่า ปัจจัยที่เป็นปัญหาในเข้าถึงการมีงานทำของผู้พ้นโทษ เกิดจากการที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่จะประกอบอาชีพตามกฎหมายดังกล่าวต้องได้รับใบอนุญาตในการประกอบอาชีพทั้งสิ้น และกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้ผู้ที่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเป็นลักษณะต้องห้าม ไม่สามารถออกใบอนุญาตทำงานได้จนกว่าจะพ้นโทษมาแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้นประเด็นที่ใช้เป็นกรอบในการศึกษาครั้งนี้ จึงกำหนดไว้ ๒ เรื่อง คือ ๑) เรื่อง ฐานความผิดที่ต้องห้ามทำงาน และ๒) เรื่อง ระยะเวลาการพ้นโทษก่อนที่จะทำงานได้ ทั้งนี้ผลจากการศึกษา มีข้อสรุปอันเป็นข้อค้นพบสำคัญ ดังนี้

๓.๑ กฎหมายรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๖ การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

ผลการวิเคราะห์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ พบว่าการที่กฎหมายกำหนดลักษณะต้องห้ามมิให้ผู้เคยติดคุกมาก่อนทำงานได้นั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตราที่ ๒๖

นอกจากนั้น การที่กฎหมายส่วนมากในพระราชบัญญัติทั้งหมดที่ห้ามผู้พ้นโทษทำงานเป็นระยะเวลาหนึ่ง เป็นการร่างกฎหมายด้วยความคิดในอดีตที่เป็นยุคซึ่งประชากรเกิดมากและไม่ขาดแคลนแรงงานและทรัพยากรมนุษย์ เป็นการเขียนโดยไม่ได้มีการพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบ หลายฉบับเป็นการเขียนตามๆ กัน มาตามพระราชบัญญัติอื่น ซึ่งสถานการณ์ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไป แรงงานไทยขาดแคลนจนต้องพึ่งแรงงานต่างด้าวเป็นหลัก และไม่สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลที่รณรงค์ให้มีการให้โอกาสผู้พ้นโทษมีงานทำ เพื่อจะมีอาชีพและการดำรงชีวิตที่สุจริตและไม่ตกอยู่ในสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องไปหาเลี้ยงชีพด้วยการทำผิดกฎหมายอีก

๓.๒ พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘

ผลจากการประชุมหารือเพื่อพิจารณา พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ ครั้งที่ ๑ เป็นการหารือร่วมกับกรมประมง ครั้งที่ ๒ เป็นการประชุมคณะทำงานฯ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ.... โดยการพิจารณาทั้ง ๒ ครั้ง มุ่งเน้นในกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพการทำประมงพื้นบ้าน ตามมาตรา ๓๒ เป็นหลัก ดังนี้

มาตรา ๓๒ การทำประมงพื้นบ้าน

มาตรา ๓๙ ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๒ เกี่ยวกับการทำประมงพื้นบ้าน ต้องไม่มีลักษณะ

(๑) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ ยังไม่ถึงห้าปี

มาตรา ๑๑๔ การกระทำความผิดต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นการทำการประมงโดยฝ่าฝืน กฎหมายอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๑๓

(๑) ใช้เรือไร้สัญชาติทำการประมงตามมาตรา ๑๐

(๒) ทำการประมงโดยไม่มีใบอนุญาตทำการประมงหรือไม่มีใบอนุญาตใช้เครื่องมือ ทำการประมงตาม มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๔๘

- (๓) ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๘๑
 - (๔) จัดทำบันทึกการทำการประมงหรือรายงานการทำการประมงโดยใช้เอกสารอื่น เป็นเท็จ หรือทำลายเอกสารหรือหลักฐานในการกระทำความผิด
 - (๕) ทำการประมงเกินปริมาณหรือเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา ๓๖ ทำการประมง ในบริเวณที่ห้ามทำการประมงตามมาตรา ๕๖ หรือทำการประมงในเวลาที่ห้ามทำการประมงตาม มาตรา ๗๐
 - (๖) ดัดแปลงเครื่องมือทำการประมงตามมาตรา ๔๒ ทำการประมงผิดไปจากที่ ระบุไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๔๓ หรือใช้เครื่องมือทำการประมงที่ต้องห้ามตามมาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ หรือมาตรา ๗๑ (๑)
 - (๗) ทำการประมงโดยฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่รัฐชายฝั่งหรือองค์การระหว่างประเทศกำหนดไว้ตามมาตรา ๔๙
 - (๘) จับสัตว์น้ำหรือนำสัตว์น้ำที่มีขนาดเล็กกว่าที่กำหนดไว้ขึ้นเรือประมงตามมาตรา ๕๗
 - (๙) จับสัตว์น้ำหรือนำสัตว์น้ำตามที่กำหนดไว้ขึ้นเรือประมงตามมาตรา ๖๖
 - (๑๐) ขนถ่ายสัตว์น้ำหรือผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ตาม มาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ หรือมาตรา ๘๙
 - (๑๑) ปลอมแปลง ปิดบัง หรือเปลี่ยนเครื่องหมายประจำเรือประมงหรือทะเบียน เรือประมง
 - (๑๒) ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้สังเกตการณ์ปิดบัง ซ่อนเร้น หรือทำลายหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่
 - (๑๓) มีส่วนร่วม สนับสนุน หรือจัดหาสิ่งจำเป็นให้แก่เรือประมงที่ทำการประมงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 - (๑๔) กระทำการอันเป็นความผิดในเรื่องอื่นใดที่ไม่ใช่เป็นการกระทำตาม (๑) ถึง (๑๓) เกินสามครั้งภายในหนึ่งปีไม่ว่าจะเป็นการกระทำเดียวกันหรือไม่ก็ตาม
- นอกจากการพิจารณาพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ แล้ว ยังมีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ.... รวมด้วยในมาตราที่เกี่ยวข้อง
- มาตรา ๓๙** ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๒ และมาตรา๓๖ ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม
- (๑) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ ยังไม่ถึงหนึ่งปี นับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด ทั้งนี้เฉพาะเรือที่นำไปใช้กระทำความผิด

พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ....		
อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณา	ความเห็น/สถานการณ์
การทำประมงพื้นบ้าน	มาตรา ๓๙ ผู้ขอรับใบอนุญาตการทำประมงพื้นบ้าน ต้องไม่มีลักษณะ ฐานความผิด (๑) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๑๔ ระยะเวลาพ้นโทษ ยังไม่ถึงห้าปี	๑. มาตร ๑๑๔ เป็นการกำหนดลักษณะความผิดที่เกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องมือ และวิธีการทำประมงเป็นหลัก จึงเห็นว่าระยะเวลาที่กำหนดการพ้นโทษไว้ไม่เหมาะสม ซึ่งหากเดิมเคยประกอบอาชีพประมงมาก่อนกระทำความผิด แต่กลับไปประกอบอาชีพเดิมไม่ได้ เป็นการตัดโอกาสในการประกอบอาชีพ และมีความเสี่ยง กระทำความผิดซ้ำได้ ๒. การทำประมงพื้นบ้าน เป็นการทำประมงขนาดเล็ก เพื่อยังชีพเท่านั้น จึงไม่ได้ส่งผลต่อความปลอดภัยต่อสาธารณสุข

ร่าง พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ....		
อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณา	ความเห็น/สถานการณ์
การทำประมง พื้นบ้าน	<p>มาตรา ๓๙ ผู้ขอรับใบอนุญาตตาม มาตรา ๓๒ และมาตรา๓๖</p> <p>ฐานความผิดต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม (๑) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ว่ากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔</p> <p>ระยะเวลาพ้นโทษ ยังไม่ถึงหนึ่งปี นับแต่วันที่มีคำ พิพากษา ถึงที่สุด ทั้งนี้เฉพาะเรื่องที่ นำไปใช้กระทำความผิด</p>	<p>๓. กฎหมายทั้ง ๒ ฉบับ ยังคงมีการกำหนด ระยะเวลาการพ้นโทษไว้ ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้าง โอกาสให้ผู้พ้นโทษสามารถประกอบอาชีพ มี รายได้ พึ่งพาตนเองได้อย่างสมศักดิ์ศรี และ เป็นการคืนคนดีสู่สังคมอย่างยั่งยืน จึงเห็นว่าไม่ ควรนำระยะเวลาการพ้นโทษมากำหนดในการ ออกใบอนุญาตในการประมงพื้นบ้านขนาดเล็ก หรือประมงชายฝั่ง</p> <p>๔. การที่ผู้กระทำความผิดถูกศาลพิพากษาลงโทษคดี ถึงที่สุด และได้รับโทษตามคำพิพากษาแล้วนั้น เป็นการลงโทษที่สมควรแก่ความผิดแล้ว การ กำหนดห้ามทำงานอีกช่วงระยะเวลาหนึ่งจึงเป็น การลงโทษซ้ำสองและเป็นการตัดโอกาสผู้กระทำ ผิดให้กลับตัวเป็นคนดี และไม่สอดคล้องกับการ ส่งเสริมประชาชนให้เป็นการกำลังแรงงานของชาติ</p>

ผลจากการพิจารณาสภาที่ปรึกษาฯ ได้เสนอความเห็นเพื่อประกอบการแก้ไข ร่าง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ก. การประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ... ไปยัง ๑) กรรมาธิการวิสามัญพิจารณา ร่างพ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ก.การประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ พ.ศ. ... และ ๒) กรมประมง แล้ว แต่ไม่ชัดเจนว่าจะมีผลเพียงไรเพราะไม่มีสมาชิกของสภาที่ปรึกษาฯ เข้าไปเป็นกรรมการในคณะกรรมการ และไม่ได้มีโอกาสให้เข้าไปชี้แจงในประเด็นนี้ต่อคณะกรรมการวิสามัญฯ

๓.๓ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๓) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกสำหรับความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิด ลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาตและมิใช่ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา

ผลจากการประชุมร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปรากฏผลตามตารางหน้าถัดไป ดังนี้

พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘		
อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณา	ความเห็น/สถานการณ์
พนักงานรักษาความปลอดภัย	<p>มาตรา ๓๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต</p> <p>ฐานความผิด</p> <p>ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ (๓) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกสำหรับความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ</p> <p>ระยะเวลาพ้นโทษ</p> <p>หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาตและมีชื่อความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา</p>	<p>๑. กฎหมายกำหนดข้อห้ามไว้เฉพาะพนักงานรักษาความปลอดภัยที่เป็นพนักงานของบริษัทรักษาความปลอดภัย และกำหนดเพียงบางฐานความผิด</p> <p>๒. พนักงานรักษาความปลอดภัยมีหน้าที่ช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในการจับกุมผู้กระทำความผิด หรือหน้าที่รักษาความปลอดภัยในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของบุคคลรวมทั้งระงับเหตุและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในบริเวณที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัย ดังนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงเห็นว่ากฎหมายมีความเหมาะสม</p> <p>๓. ในการทำงานพนักงานรักษาความปลอดภัยจะมีตำรวจมาตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำทำให้มีความปลอดภัย</p> <p>๔. ปัจจุบันในธุรกิจมีการให้บริการรักษาความปลอดภัยหลายประเภท ตลาดยังต้องการคนทำงาน</p> <p>๕. และมีกองทุนประกันภัยความเสียหายจากการรักษาความปลอดภัยให้กับ ผู้ว่าจ้าง</p>

๓.๔ พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ. ๒๕๗๔

มาตรา ๕ ผู้ประกอบอาชีพค้าของเก่า

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ร้องขอตามความในมาตรา ๕ เว้นแต่ผู้นั้นจะมีคุณสมบัติและพื้นความรู้ (๓) เป็นผู้ที่ไม่เคยต้องโทษจำคุกตามกฎหมายลักษณะอาญา

พร้อมทั้งพิจารณาจาก คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๖๑๔/๒๕๐๙ และที่ ๑๖๒๙/๒๕๐๙ ซึ่งเกี่ยวข้องตามกฎหมายฉบับนี้

ผลจากการประชุมร่วมกรมการปกครอง และศึกษาจากตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๑๔/๒๕๐๙ และ ๑๖๒๙/๒๕๐๙ ผลการพิจารณาปรากฏตามตาราง ดังนี้

พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ. ๒๕๗๔		
อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณา	ความเห็น/สถานการณ์
ผู้ประกอบการอาชีพ ค้าของเก่า	<p>๑. มาตรา ๖</p> <p>ฐานความผิด ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ร้องขอตามความในมาตรา ๕ เว้นแต่ผู้นั้นจะมีคุณสมบัติและพินความรู้ (๓) เป็นผู้ที่ไม่เคยต้องโทษจำคุกตามกฎหมายลักษณะอาญา</p> <p>ระยะเวลาพ้นโทษ ห้ามให้ผู้เคยต้องโทษที่พ้นโทษไม่ถึงสามปี ประกอบอาชีพค้าของเก่า</p>	<p>๑. กฎหมายมีการบังคับใช้มานานจึงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน</p> <p>๒. กรมการปกครองอยู่ระหว่างการยกร่าง พ.ร.บ ใหม่ ๒ ฉบับ ซึ่งแยก พ.ร.บ.ขายทอดตลาดและค้าของเก่า พ.ศ. ๒๕๗๔ เป็น</p> <p>๑) พ.ร.บ.ว่าด้วยการขายทอดตลาด พ.ศ... ๒) พ.ร.บ ธุรกิจค้าของเก่า พ.ศ.... แต่กฎหมายยังคงมีการกำหนดลักษณะต้องห้ามในการขออนุญาตประกอบธุรกิจค้าของเก่าไว้สามปีเหมือนเดิม</p>
	<p>๒. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๑๔/๒๕๐๙ และที่ ๑๖๒๙/๒๕๐๙ ซึ่งเกี่ยวข้องตามกฎหมายฉบับนี้</p>	<p>๓. ตามคำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับ พ.ร.บ.ฉบับนี้ ผู้ประกอบการอาชีพค้าของเก่าไม่ได้หมายถึงผู้ค้ารายย่อย เช่นชาแล้ง แต่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตเปิดร้านรับซื้อของเก่า โดยคำพิพากษากำหนดแนวทางในเรื่อง “สถานที่ค้าของเก่า” ไว้ว่า กรณีการหาบเร่ซื้อขายของเก่านั้น กฎหมายมิได้มุ่งควบคุมการค้าของเก่าที่เป็น การหาบเร่ของเก่าไปขายแก่ร้านค้าแต่อย่างใด แต่กฎหมายมุ่งคุ้มครองการค้าของเก่าที่มีสถานที่ทำการค้า การไม่มีใบอนุญาตค้าของเก่า เพราะผู้พ้นโทษเกือบทั้งหมดจะเป็นผู้ไปรับซื้อของเก่ารายย่อยเพื่อมาขายต่อให้ร้านค้า เดิมเจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมายตีความว่าผู้ค้าของเก่ารวมถึงผู้รับซื้อรายย่อยด้วย แต่เมื่อมีการดำเนินคดีและมีการต่อสู้ถึงศาลฎีกาจนมีคำพิพากษาศาลฎีกาถึงสองคดียืนยันว่าผู้ค้าของเก่าหมายถึงผู้เปิดร้านค้าและทำการค้า เป็นปกติ รุระ แต่ไม่หมายรวมถึงผู้ค้ารายย่อยที่ตระเวนไปรับซื้อของเก่ามาขายให้ผู้ประกอบการอีกต่อหนึ่ง คำพิพากษาของศาลฎีกาทั้งสองฉบับทำให้การตีความในพระราชบัญญัติดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้พ้นโทษน้อยมาก คณะกรรมการสภาที่ปรึกษาฯ จึงยุติการศึกษาในกรณีดังกล่าว</p>

๓.๕ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ผลจากการประชุมร่วมกับกรมการขนส่งทางบก จำนวน ๒ ครั้ง เกี่ยวกับลักษณะต้องห้ามที่เป็นเงื่อนไขและอุปสรรคในการเข้าถึงการมีงานทำของผู้พันโทฯ ผลการพิจารณามีความเห็น ดังนี้

๓.๕.๑ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๙๖ ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถในประเภทการขนส่งประจำทาง การขนส่งไม่ประจำทาง หรือการขนส่งโดยรถขนาดเล็ก

(๙) ไม่เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดอันได้กระทำโดยประมาทที่มีใช้เกี่ยวกับการใช้รถในการกระทำผิดหรือความผิดลหุโทษหรือได้พ้นโทษมาแล้วเกินสามปี

มาตรา ๙๙ ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถในการขนส่งส่วนบุคคล

ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถในการขนส่งส่วนบุคคลต้องมีคุณสมบัติและมีลักษณะตามมาตรา ๙๖ (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) และ (๑๐) และต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒		
อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณา	ความเห็น/สถานการณ์
ผู้ประกอบอาชีพเป็นผู้ประจำรถ	<p>มาตรา ๙๖ (๙) ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถในประเภทการขนส่งประจำทาง การขนส่งไม่ประจำทาง หรือการขนส่งโดยรถขนาดเล็ก</p> <p>ฐานความผิด ต้องไม่เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอด้วยกฎหมายให้จำคุกเว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดอันได้กระทำโดยประมาทที่มีใช้เกี่ยวกับการใช้รถในการกระทำผิดหรือความผิดลหุโทษหรือได้</p> <p>ระยะเวลาพ้นโทษ พ้นโทษมาแล้วเกินสามปี</p> <p>มาตรา ๙๙ ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถในการขนส่งส่วนบุคคลต้องมีลักษณะตามมาตรา ๙๖ (๙)</p>	<p>๑. กฎหมายมีการบังคับใช้มานาน จึงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน</p> <p>๒. ในกรณีตามกฎหมายนี้ คณะทำงานมีความเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ประจำรถในประเภทการขนส่งสาธารณะประจำทาง อาจมีการพิจารณาได้ว่าเพื่อคุ้มครองประชาชน แต่การขนส่งที่เป็นของเอกชนนั้น ไม่ได้มีการบริการประชาชนเป็นการสาธารณะ และการดำเนินการมีการควบคุมโดยเอกชนที่เป็นผู้ประกอบการ หลักการคุ้มครองประชาชนด้วยการห้ามทำงานเช่นเดียวกับการขนส่งสาธารณะประจำทาง จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับกรณีหลังนี้</p> <p>๒. ผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ประจำรถขนส่งเอกชนเป็นแรงงาน ที่มีความรู้ น้อย ไม่มีทางเลือกในการประกอบอาชีพมากนักและไม่ได้ทำงานเกี่ยวข้องกับสาธารณชน จึงมีความเห็นให้ยกเลิกการกำหนดระยะเวลาพ้นโทษ ในการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพตามมาตรา ๙๖ และมาตรา ๙๙</p>

๓.๖ พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

จากการศึกษา พ.ร.บ.การขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ทำให้พบว่ายังมี พ.ร.บ รถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมผู้พันโทฯให้ มีงานทำ โดยมีการกำหนดลักษณะต้องห้ามในการออกใบอนุญาตทำงานไว้เช่นเดียวกับกฎหมายฉบับอื่นๆ จึงได้ทำการพิจารณารวมด้วย โดยผลการพิจารณาเห็น ดังนี้

มาตรา ๓๔ ใบอนุญาตขับรถมี ดังนี้

- (๑) ใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคล รถยนต์สามล้อส่วนบุคคล หรือรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว
- (๒) ใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคล
- (๓) ใบอนุญาตขับรถยนต์สามล้อส่วนบุคคล
- (๔) ใบอนุญาตขับรถยนต์สาธารณะ
- (๕) ใบอนุญาตขับรถยนต์สามล้อสาธารณะ
- (๖) ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล
- (๖/๑) ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์สาธารณะ
- (๗) ใบอนุญาตขับรถบดถนน
- (๘) ใบอนุญาตขับรถแทรกเตอร์
- (๙) ใบอนุญาตขับรถชนิดอื่นนอกจาก (๑) ถึง (๘)

มาตรา ๔๖ ผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๑) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๙) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ ซึ่งมีใช้จากเหตุขาดคุณสมบัติเรื่องอายุของผู้ขอใบอนุญาตขับรถ เว้นแต่ได้พ้นกำหนดสามปีไปแล้วนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ โดยให้อธิบดีกำหนดเงื่อนไขในการพิจารณาการออกใบอนุญาตขับรถไว้ด้วย

มาตรา ๔๗ ผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) หรือ (๖/๑) ต้อง

- (๒) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ และ
- (๓) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษหรือถูกเจ้าพนักงานเปรียบเทียบปรับตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป สำหรับความผิดเกี่ยวกับการขับรถอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะพ้นโทษครั้งสุดท้ายไม่น้อยกว่าหกเดือนแล้ว

มาตรา ๔๘ ผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๔) (๕) หรือ (๖/๑) ต้อง

(๒) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ แต่ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสองปีบริบูรณ์ สำหรับผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๔) หรือ (๕) และยี่สิบปีบริบูรณ์ สำหรับผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๖/๑)

(๓) ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตร ๔๗ (๓)

(๘) ไม่เคยเป็นผู้ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย ความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดฐานลักทรัพย์และวิ่งราวทรัพย์ ความผิดฐานกรรโชก ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ความผิดฐานยักยอก ความผิดฐานรับของโจร และความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่ผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๔) (๕) หรือ (๖/๑) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๘ (๘) แต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า

- (๑) หกเดือนสำหรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาไม่เกินสามเดือน
- (๒) หนึ่งปีสำหรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาไม่เกินสามเดือนในคดีเกี่ยวกับการใช้รถกระทำความผิด หรือ
- (๓) หนึ่งปีหกเดือนสำหรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาเกินสามเดือนแต่ไม่เกินสามปี

และได้ยื่นคำร้องต่อนายทะเบียนโดยชี้แจงถึงเหตุผลที่ตนต้องโทษพร้อมกับแสดงหลักฐานว่าตนเป็นบุคคลที่มีความประพฤติเรียบร้อยควรไว้วางใจให้ขับรถยนต์สาธารณะหรือรถจักรยานยนต์สาธารณะได้ แล้วแต่กรณี ให้นายทะเบียนดำเนินการสอบสวนคำร้องดังกล่าว ถ้าเห็นด้วยกับคำร้องก็ให้มีอำนาจออกใบอนุญาตขับรถให้ได้โดยมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๘ (๘) มาใช้

มาตรา ๕๑ ผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๗) (๘) หรือ (๙) ต้อง
(๑) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒		
อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณาที่เกี่ยวข้อง	ความเห็น/สถานการณ์
<p>ขับรถยนต์ส่วนบุคคล ขับรถยนต์สามล้อส่วนบุคคล ขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ขับรถบดถนน ขับรถแทรกเตอร์ รถชนิดอื่นนอกจาก (๑) ถึง (๘) ในมาตรา ๓๔</p>	<p>มาตรา ๔๖ (๙) ฐานความผิด ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตซึ่งมิใช่จาก เหตุขาดคุณสมบัติเรื่องอายุของผู้ขอใบอนุญาต ขับรถ ระยะเวลาพ้นโทษ เว้นแต่ได้พ้นกำหนดสามปีไปแล้ว นับแต่วันที่ ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ</p>	<p>๑) รถบดถนน /รถแทรกเตอร์ รถชนิดอื่นนอกจาก (๑) ถึง (๘) จัดเป็นประเภท รถส่วนบุคคล ๒) ปัจจุบันการออก ใบอนุญาต ขับรถยนต์ส่วน บุคคลได้ยกเลิกเงื่อนไขต่าง ๆ ในการอนุญาตแล้ว เนื่องจาก ได้รับการร้องขอจาก ผู้ประกอบการจำนวนมากที่ ขาดแคลนพนักงานขับรถยนต์</p>
<p>ขับรถยนต์สาธารณะ รถสามล้อสาธารณะ รถจักรยานยนต์สาธารณะ (แท็กซี่ มอเตอร์รับจ้าง ตุ๊กตา)</p>	<p>ฐานความผิด มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ ต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ (๓) ฐานความผิด ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือ ถูกเจ้าพนักงานเปรียบเทียบปรับตั้งแต่สองครั้ง ขึ้นไป สำหรับความผิดเกี่ยวกับการขับรถอย่าง ใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้ ระยะเวลาพ้นโทษ เว้นแต่จะพ้นโทษ ครั้งสุดท้ายไม่น้อยกว่า หกเดือนแล้ว ๑. มาตรา ๔๙ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ (๓) และมาตรา ๔๙ (๒) (๘) (๒) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม มาตรา ๔๖ แต่ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสองปี บริบูรณ์ สำหรับผู้ขอใบอนุญาตขับรถตาม มาตรา ๔๓ (๔) หรือ (๕) และยี่สิบปีบริบูรณ์ สำหรับผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา ๔๓ (๖/๑) ฐานความผิด (๘) ไม่เคยเป็นผู้ได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้หรือ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ความผิดเกี่ยวกับการ ก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อ ประชาชน ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา ความผิด เกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อ ร่างกาย</p>	<p>๑. ควรทบทวนการอนุญาต ออกใบขับขี่สาธารณะ นอกจากพิจารณาความผิด ทางอาญาแล้ว ยังมีความผิด เกี่ยวกับรถยนต์และอายุ เป็น การจำกัดสิทธิเสรีภาพที่มาก เกินไป ๒. กรมการขนส่ง มีความเห็นสอดคล้องกับ กรมการสภาที่ปรึกษาฯ รับไปตั้งคณะกรรมการพิจารณา กฎหมายโดยจะมีหนังสือเชิญ ให้กรมการสภาที่ปรึกษาฯ เข้าร่วมต่อไป</p>

อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณาที่เกี่ยวข้อง	ความเห็น/สถานการณ์
<p>ข้าราชการ ข้าราชการ ข้าราชการ (แท็กซี่ มอเตอร์ไซด์ ตุ๊กตา)</p>	<p>ความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดฐานลักทรัพย์และ ชิงทรัพย์ ความผิดฐานกรรโชกหรือเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ความผิดฐานยักยอก ทรัพย์ ความผิดฐานรับของโจร ความผิดทำให้ เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาหรือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษตามกฎหมาย ว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือโดยคำสั่งที่ชอบ ด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับ ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิด ลหุโทษ</p> <p>ระยะเวลาพ้นโทษ พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี</p> <p>๒. มาตรา ๕๐ ในกรณีที่ผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ เป็นผู้ขาด คุณสมบัติตามมาตรา ๔๙ (๘)</p> <p>ระยะเวลาพ้นโทษ</p> <p>(๑) หกเดือน สำหรับโทษจำคุกตามคำพิพากษา ไม่เกินสามเดือน</p> <p>(๒) หนึ่งปี สำหรับโทษจำคุกตามคำพิพากษา ไม่เกินสามเดือนในคดีเกี่ยวกับการใช้รถกระทำ ความผิด หรือแต่ไม่เกินสามปี</p> <p>(๓) หนึ่งปีหกเดือน สำหรับโทษจำคุกตาม คำพิพากษาเกินสามเดือน</p>	

๓.๗ กฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษากฎหมายทั้ง ๕ ฉบับ ที่เป็นของเขตการศึกษาในครั้งนี้ กรรมการสภาที่ปรึกษาฯ ยังพบว่า
มีกฎหมายอื่น ที่มีความสำคัญและมีผลต่อการส่งเสริมให้ผู้พ้นโทษเป็นกำลังแรงงานของชาติด้วย คือ พระราช
กฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๗๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๔ จึงได้
ศึกษาเพิ่มเติมมีผลปรากฏ ดังนี้

**พระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๗๒๖)
พ.ศ. ๒๕๖๔**

มาตรา ๔ ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน ๓ หมวด ๓ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวล รัษฎากร ให้แก่
บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่รับผู้พ้นโทษซึ่งได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำเป็นระยะเวลาไม่เกินสามปี
นับแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัว เข้าทำงาน สำหรับเงินได้เป็นจำนวนร้อยละห้าสิบของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็น
ค่าใช้จ่ายในการจ้างแรงงานผู้พ้นโทษเฉพาะในส่วนที่ไม่เกิน หนึ่งหมื่นห้าพันบาทต่อคนต่อเดือน สำหรับรอบ
ระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕ แต่ไม่เกินวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ทั้งนี้
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่อธิบดีประกาศกำหนด

ผลการศึกษาจากพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร
(ฉบับที่ ๗๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๔ มีข้อค้นพบตามตารางหน้าถัดไป

อาชีพเกี่ยวข้อง	ประเด็นพิจารณา	ความเห็น/สถานการณ์
นายจ้าง/ ผู้ประกอบการ	<p>มาตรา ๔ ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน ๓ หมวด ๓ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่รับผู้พ้นโทษซึ่งได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำเป็นระยะเวลาไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัว เข้าทำงาน สำหรับเงินได้เป็นจำนวนร้อยละห้าสิบของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการจ้างแรงงานผู้พ้นโทษ เฉพาะในส่วนที่ไม่เกิน หนึ่งหมื่นห้าพันบาทต่อคนต่อเดือน สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕ แต่ไม่เกินวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด</p>	<p>๑. แม้จะมีมาตรการจูงใจ ในการรับผู้พ้นโทษ เข้าทำงาน แต่นายจ้างส่วนใหญ่ยังคงต้องการ ความมั่นใจในการรับผู้พ้นโทษ เข้าทำงาน</p> <p>๒. การจ้างผู้พ้นโทษทำงานนายจ้างยังถือเป็นความลับไม่มีการเปิดเผยเพราะกังวล ต่อการยอมรับจากสังคมและจากลูกค้า</p> <p>๓. นายจ้างบางส่วนเชื่อว่าผู้พ้นโทษที่เป็น นักโทษชั้นดีสามารถทำงานได้โดยให้ทำงาน ใน ส่วนที่เหมาะสม เช่นเป็นพนักงานโภกรถ</p> <p>๔. ประมวลรัษฎากรยังคงมีเงื่อนไขไม่จูงใจ สำหรับนายจ้างในการใช้สิทธิยกเว้นภาษี เงินได้ เช่น กำหนดระยะเวลาการปล่อยตัว ไว้เฉพาะผู้พ้นโทษที่ไม่เกินสามปี</p>

๖. ข้อเสนอเชิงนโยบาย

ผลจากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง สภาที่ปรึกษาฯ จึงมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย เพื่อเป็นการส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เป็นการกำลังแรงงานแห่งชาติ ดังนี้

๑. เรื่อง การอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ควรทบทวนการกำหนดคุณสมบัติลักษณะ ต้องห้าม ให้เกิดความเหมาะสม โดยเสนอกรรมาธิการตำรวจ สภาผู้แทนราษฎร และกรรมาธิการการกฎหมาย การยุติธรรม และการตำรวจ วุฒิสภา ทบทวนคุณสมบัติอันเป็นลักษณะต้องห้าม การเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยทั้งด้านฐานความผิดและระยะเวลาพ้นโทษ

๒. เรื่อง การอนุญาตออกไปขับขี่สาธารณะ เห็นควรทบทวนเฉพาะบางฐานความผิด และพิจารณา ระยะเวลา ให้เหมาะสม เพื่อไม่เป็นการจำกัดสิทธิในการเข้าถึงงานทำ โดยเสนอไปยังกรมการขนส่งทางบก

๓. เรื่อง การยกเว้นภาษีเงินได้ ตามประมวลรัษฎากร เพื่อจูงใจนายจ้างในการจ้างผู้พ้นโทษทำงาน (การใช้สิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ ร้อยละ ๕๐) โดยเสนอให้กรมสรรพากรทบทวน ดังนี้

๓.๑ ให้ยกเลิกการกำหนดระยะเวลาการพ้นโทษ เพราะความเป็นจริงไม่ว่าจะพ้นโทษมานานเท่าใด ผู้พ้นโทษยังคงหางานทำได้ยาก ดังนั้นรัฐจึงไม่ควรนำระยะเวลามาเป็นเงื่อนไขสำหรับนายจ้างที่ประสงค์จ้าง ผู้พ้นโทษเกินกว่า ๓ ปี ไปแล้วทำงาน (สิทธิทางภาษีควรใช้ได้ทุกครั้งหากมีการจ้างผู้พ้นโทษทำงาน)

๓.๒ ยกเลิกการกำหนดรอบระยะเวลาทางบัญชี โดยให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เช่นเดียว กับการจ้างคนพิการเข้าทำงาน

๔. เรื่อง การรับรองความประพฤติผู้พ้นโทษ เสนอให้กรมราชทัณฑ์ ศึกษา และหาวิธีการรับรองความ ประพฤติผู้พ้นโทษ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนายจ้างในการจ้างผู้พ้นโทษทำงาน

๕. เรื่อง การส่งเสริมการมีงานทำให้ผู้พ้นโทษ เสนอให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และกรมการจัดหางาน ศึกษาเพื่อหารูปแบบการทำงานของผู้พ้นโทษที่เหมาะสม รวมถึงการแสวงหาความร่วมมือกับภาคเอกชน เพื่อส่งเสริมการมีงานทำให้กับผู้พ้นโทษเพิ่มมากขึ้น

จัดทำโดย
กรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐
สิงหาคม ๒๕๖๗

คำสั่งกระทรวงแรงงาน

ที่ ๒๗๖/๒๕๖๖

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำข้อเสนอด้านการส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ

เพื่อให้การจัดทำข้อเสนอด้านการส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่กำหนดขอบเขตและแนวทางการจัดทำข้อเสนอ รวมถึงพิจารณากฎหมาย กฎ ระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรค และเสนอแนะแนวทางแก้ไขด้านการส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐

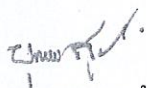
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ปลัดกระทรวงแรงงานจึงแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำข้อเสนอด้านการส่งเสริมผู้พ้นโทษให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ ประกอบด้วย

๑. นายวันชัย รุจนวงศ์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นางสิทธิรัตน์ โหดระไวศยะ	รองประธานคณะกรรมการ
๓. ผู้แทนกรมการจัดหางาน	คณะกรรมการ
๔. ผู้แทนกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน	คณะกรรมการ
๕. ผู้แทนกรมราชทัณฑ์	คณะกรรมการ
๖. ที่ปรึกษาวิชาการแรงงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน	คณะกรรมการ
๗. ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน	คณะกรรมการ
๘. รองศาสตราจารย์กิริยา กุลกลการ	คณะกรรมการ
๙. นายพัฒนสินธุ์ คูตรีสุคนธ์	คณะกรรมการ
๑๐. นางพุลทรัพย์ สวนเมือง ตูลาพันธ์	คณะกรรมการ
๑๑. ผู้อำนวยการสำนักงานสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน	คณะกรรมการ
และเลขานุการ
๑๒. นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
สำนักงานสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน	คณะกรรมการ
และผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะทำงานมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. กำหนดขอบเขตและแนวทางการจัดทำข้อเสนอด้านการส่งเสริมผู้พันโทให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ
 ๒. พิจารณากฎหมาย กฎ ระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของผู้พันโท และเสนอแนวทางแก้ไข
 ๓. รวบรวม ข้อเท็จจริง หรือเอกสาร รวมถึงการเชิญหน่วยงานมาให้ข้อมูลตามความเหมาะสม
 ๔. จัดทำข้อเสนอแนะนโยบายและแนวทางการแก้ไขด้านการส่งเสริมผู้พันโทให้เป็นกำลังแรงงานของชาติ เสนอต่อคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐
 ๕. ปฏิบัติงานอื่นตามที่ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐ มอบหมาย
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(นายบุญชอบ สุธรรมน์สว่าง)
ปลัดกระทรวงแรงงาน

คำสั่งกระทรวงแรงงาน
ที่ ๕๓๕/๒๕๖๕

เรื่อง แต่งตั้งกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐

ด้วยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๗ กำหนดให้สภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ เป็นองค์กรไตรภาคี ประกอบด้วยกรรมการ ๒๐ คน ซึ่งรัฐมนตรีมหาดไทยแต่งตั้ง โดยมีกรรมการผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ๑๐ คน กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้างและกรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละ ๕ คน ทั้งนี้ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้เสนอกรรมการผู้แทนฝ่ายรัฐบาลจากข้าราชการประจำ ๕ คน และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นที่ไม่ใช่ข้าราชการประจำอีก ๕ คน ส่วนกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ๕ คน ให้บรรดาสมาคมนายจ้างที่วาระอาณาจักเป็นผู้เลือกตั้งขึ้น และกรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ๕ คน ให้บรรดาสภาพแรงงานที่วาระอาณาจักเป็นผู้เลือกตั้งขึ้น มีวาระการดำรงตำแหน่งได้คราวละ ๒ ปี และจะอยู่ในตำแหน่งติดต่อกันได้ไม่เกิน ๔ ปี และกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๑๙ ครบวาระการดำรงตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๒ แห่งคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๗ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๙ ประกอบกับมาตรา ๙ มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของกระทรวงมหาดไทยไปเป็นของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม พ.ศ. ๒๕๓๖ และมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานจึงแต่งตั้งกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐ ประกอบด้วย

กรรมการผู้แทนฝ่ายรัฐบาล

๑. รองปลัดกระทรวงแรงงานที่ได้รับมอบหมาย
๒. ผู้แทนกระทรวงการคลัง
๓. ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์
๔. ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม
๕. ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๖. รองศาสตราจารย์กิริยา กุลกลการ
๗. นายธนิต โสรัตน์
๘. นางพุลทรัพย์ สวนเมือง ตลาพันธ์
๙. นายวันชัย รุจนวงศ์
๑๐. นายสุชาติ พรชัยวิเศษกุล

กรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้าง

๑. นายพลพัฒน์ วรรณสุต
๒. นายสุรชัย โฆษิตบวรชัย
๓. นางสาวสิริรัตน์ โหตระไวศยะ
๔. นายสมชัย วรจรรยาวงศ์
๕. นายนันทพล วงศ์เรืองวิศาล

กรรมการผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง

๑. นายอาทิตย์ มีปากดี
๒. นายประสิทธิ์ วรรณภาส
๓. นายปราโมช เทพสุวรรณ
๔. นายสังข์ เชนสันเทียะ
๕. นายกรไชย จันทร์คุ้ม

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่

๗

ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายสุชาติ ชมกลิ่น)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

คำสั่งสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ

ที่ ๑ /๒๕๖๖

เรื่อง แต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ

ด้วยคำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๗ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ ประกอบกับคำสั่งกระทรวงแรงงาน ที่ ๒๙๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ เรื่อง มอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ มิได้กำหนดให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดทำหน้าที่เป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ คณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐ ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๖ เห็นชอบให้แต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ

เพื่อให้การดำเนินการประชุมของคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ประกอบด้วย

๑. เลขาธิการสำนักงานสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ เป็นเลขานุการ
 ๒. ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ
 ๓. ผู้อำนวยการสำนักงานสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ เป็นผู้ช่วยเลขานุการ
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(นายธนิศ โสรรัตน์)

ประธานกรรมการสภาที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาแรงงานแห่งชาติ ชุดที่ ๒๐

